

שוימ

הסל ליד כספר כתיבת יד קדמון אחר שהתחלת להדפיס • אחר קנתם כבר באו במקומם הראוי וכדי לזכות את הרבים אשימם דוברות • במקום זה למופת ולאות • והיו למאורות • מפנינים הם יקרות •

ב'ח'א מהחלק ה' והעתיקו מפי אבא מארי דבר שלא כתב בחפזי והוא שהסבה באחרם ז"ל באלו המדות המנוגות שהעוטה אותם חיו לו חלק לע"ה הוא שהנשם טיהיו מדומיה אחת מאלו המדות המנוגות לא תקיה טיבית לה דבר שמוכה בו לחיי הע"ה ולא תבטח שיתגל מעבדיו יטרידוה מחיי הע"ה ותכיל בעגסו יתעלה המומחר לע"ה כ"כ •

ע"ש בח"א מהמחזר ה' ז"ל מועתק • ונשות בני ישראל גם כי רובם נטלות מזה העוון ר"ל לאו לא יהיה כלי נכר ונז' הנה קתם הם ככליות בו מ'ד פתימם וזה שבושותיהם יתדמו לנו' ומגנוף האלה מ'גפ' או כוכב ומקח בידה סייף ותגל במחול לפני האנשים והנשים בתועבה הא ולא יעלה בדעת שמפני היותה כלה הותר לה איסור תורה א"כ יתגללו בזה פתימם שומכים על המנהג לאחר כך נהנו כמו שיתגללו ביולתו וכבר ק"ה זה נעשה במתנים והיו נכשלים בו גדולים עד שכתלנו אותו ומחינו וכו' וכן היה החמץ יוצא להזהר שטת פקשט חוץ זה מכלל עדי האשה ואסור לעשותו וראוי להזהר מזה ולא יסמכו בו על הנשים שאין להם דעת ולא תבזה וכו' שיש בו יראת שמים ידקק הוא בעגסו בערטים הללו כדי ללא יכעלו בעון זה ויהיה הוא נמשם בעולם • וכן המינוקות לעתים יקטנו אותם בקיטוטי הנשים ויכעבו ידיהם בזה שנובעות בו הנשים ידיהם זה בהפך מתה טגיו עליו מעתיקי הסמיעה ז"ל וממה שגיה עליו הנביא שהמכמים זהירו לאדם שילדך בניו בדרך יסרה והגביא אחר למען תלך בדרך טובים וכו' הדרך עקומה ודרך אטאיש טעשה בפרהסיא בבית כנסיות מתוך קהל ועדה מישראל במועדי ה' ואין איש שם על לב ואולי יתגללו בזה שהם שומכים על מחמסם ז"ל

קטן אולם נכלול אין ב"ד מנווין להפרישו ואין הראיה דומה לגדון שהוא באוכל למאות נפטו אחמסם זה העני הם מאכלים אותו וגם הט אחרו אין בית דין מנווין זה אכיו מחבכו עכ"ל ז"ל • **ע"ש** שהנשים הדיכיות גיהם בעיו נבע הנק' בערבי חנה אינו חונך בטכילה אחמסם המין הנק' בפרכי כ"כ לא להיו' שיש לו נשם ועביו נכא' על היצור לכן הוא חונך ע"כ **ע"ש** • הרבה מן החכמים הטבו טקדושת היוצר וקדושת סדר יומא הוא דבר מיוחד לנכור ואינם ראוים ליחיד לאחמסם ז"ל כל דבר שבקדושה לא יבא בפחות מעשרה ואבא מארי ז"ל פ' זה בקדושת היוצר ואמר בספר הזהר ומדלג היחיד הקדושה וחור בו מזה הלכה למעשה ושמעתי חפיר וראיתי מטובה בכתב ידו למי שטא אותו בזה הענין שבקדושת יוצר היא ספור איך מקדישין המלאכים וקדושת סדר יומא היא קריאת פסוקים בפי שקורא בספר וטעיה וכו' יחוקאל ואין הכוונה באחמסם טהקדושה לא

מא' כפחות מעשר' לא אש' נקדים אהנו בקדושת התפלה שאנו אומרי' בה נקדישך ונעדיך בקדושת החלמסם ואחר כך אנו מוכיחין קדושת המלאכים ואומרים בכתוב וכו' לא שנהיה מספרים איך יקדישו המלאכים כך הורה ז"ל ועליו אנו שומכים ע"כ • **ע"ש** בענין הקדים • וזה השבח פירשו הנאונים ז"ל שיש בו עשרה מיני טבה שבחלה הוא אומר יתגלל ויתקדש ובאחמסם הוא אומר יתברך ובסוף הוא אומר ישתבח ויפלאך יתרום יתנשא יתעלה יתהדר ויתהלל שמיה דקב"ה הרי באן פטר ומיין זה השבח מועיל לפי שאין ראוי להוסיף טבטתו יתברך כמה שכתב ולא כמה שנתקן ע"כ ראוי לזכור המניין כדי שלא יבא כל אחד להוסיף זה שאינו ראוי כמו שהוסיפו החוני' ויתקלם והוא טעות שמעתי אבא מארי ז"ל מונח אותו לטמי סבות הא' מפני המוספת עגמו שראוי לטמי אותם והדומה לו • ובכ' שהיה מלה משוממת בין העלוי והפכו אחר הכתיב והוא במלכי' ויתקלם וזה יובן ממנו העלוי ואמר ויתקלסו בו נערים וזה הפך העלוי ואפסטר לפטר והוא במלכי' ויתקלם שחור חליו ויהיה פירושו יתעלה או יתסחר או יתיה חור חל המלכים ויהיה פירושו והוא יתחן במלכים דומה לכוונת סוף הפסוק וירווים משחק לו • ולפארו ית' בזה הלסון הוא טעות ולסבה זו ודומה לה בעשר רבי חנינא על מי שהרבה שמארים • ומארי גדולתו ית' אין תכלית להם אחר הנביא מי ימלא וכו' ואמר ז"ל למי נאה לחלל גבורות ה' למי שיוכל להשמיט כל מהלמו ע"כ • **ע"ש** בחלק התפלות • וכבר נודע ונתפרסם מה שתקן אבא מארי ז"ל והסכימו

והסכימו עמו חכמי דורו העומרים עמו • וזה שהוא ראה שכשיחזור הש"ס התפלה בקול רם אחר הלחט לא יתנו און כל העם לטוע ממנו באימה ולעמוד במוסר בעמידתם בתפלה לא יעמדו עומד בעל כרחו ויתעסקו להסיח זה עם זה טיחה בטלה וכיוצא בה אלא שהם כשיגיעו לקדושה יענו קדוש ובאר העדקים וכשיגיעו למתים יאמרו התלמידים המדקדקי' מורים דרבנן וראה ז"ל שיש בזה מכשיל עון גדול לפי שישתת האנשים בעוד שש"ס מתפלל והם אינן מכוונים לשמות מכלי היות להם מוסר בנפחם יש בו מן הוולול כבוד שמים מה שהוא נלוי ואין הסבה בזה כ"ל להיות שהם כבר יצאו זה בתפלת הלחט וכלתי עסקי' באמירת תפלה • ולפיכך תיקן ז"ל שיגביה קולו ש"ס מתחלה וינהוג הנניג בתפלה כמו כנהג בפריסה כל שטע כש"ס יגביה קולי מכראסונה להניח מי טאני יודע והנמסכי' אחריו יתפללו בלחט או בקול נמוך מקולו להניח עגמן ויאמר הקדושה בדרבה שלישית והעם יענו הפדקי' שראוי לענות ויברכו הכהנים כ"כ אחר ההודאה והעם יענו אמן אחר כל ברכה וברכ' ויסיים ש"ס והגבור תכלתם כאחד ויפססו כולן ז"ס בבת אחת ונתפרסם זה התיקון בארץ מנרים כל ימי חייו ואחר פטירתו ז"ל ויגבילו הפס' מהתכסול שהיו נכשלים בו ולא חלק שליח אחר חפזית דורו בזה ולא יחסי לחיית לחולק על דברי חז"ל בברך זה עם היותו הכך סדר התלמוד להיות כלא היה ביניהם און מחלקת ולא קטטיר ולא היה און מי שיקשה על המורים מקרי הידיעה וכלי דמיונות כמו טקרה בומינו זה מהחלקי' על מה שסדרנו אותו שהתועלות הנדליות ומהחיוכים העגומים • חקל נריך חנה לדעת שראינו רוב אנשים בזה התיקון האחרון שומכים על ענין יש לדקדק בו והם מדמין טקס מדקדקים בו וזה שכחתי ש"ס לבכירה ועלו ההנשים לזכור יתהרו פולם בתפלה עד שיגליתו תפלתן קודם ברכת כהנים כדי שלא ימנעו מעניית אמן על ברכת כהנים או טחא יענו ותהיה הכספה ואחרו בעיונם התלמודי כפי חשבתם שהתלמוד ביאר שאין להתפלל יכול להפסיק תפלתו בעניית אמן וכיוצא בזה לא בקדים ולא פקדושה ולא בכיוצא בזה וקצת מהם ממחר יותר עד שיכלים תכלתו קודם שיגביה ש"ס למידים כדי שלא יגרע מתננים דרבנן וזה הדקדוק שזיכרו דקדוק להיטות ככלתו טיבות ואין בו דקדוק תורני כ"ל הפכו והוא מביא ליד עין גדול אה' היותי מביא ליד עין גדול זה להיותי מחייב המהירו' באמירת התפל' וכבוד הכוונה ותליות האחמסם כדי להקדים לש"ס ותהיה און זורת התפלה קבע ולא מחנונים ואחמסם הייתי טעות בעגמו ואין בו דקדוק תורני הוא מפני שהתפלה מביא בזה הזרה לא תפלת נכור ולא תפלת יחיד לפי תפלת יחיד כל אחד וא' מתפלל לעצמו ותפלת נכור כלם אחר ש"ס וכו' תפלת יחיד כל אחד וא' וסופה תפלת יחיד וזה בלכול ורוע סדר ומה שנתלה בתפלה בזה במדוי' לרבנן הוא טעות מטעה בעיקר הדיון לפי שמורים דרבנן אין באמיתתו חובה עכ"פ אבל מי שטעם ש"ס אומר מורי' והוא כבר התפלל לא ישתוק אבל שבו יפ' מלשכחו אבל יאמר מורים דרבנן כמו שביארו בתלמוד בזמן שש"ס אומר מורים העם מה הם עונים אחריו שיד' אכמסו לך וכו' כמו שמתחל פסוקם כהלכות הר"ר יצחק ז"ל אבל אם היה מתפלל ואמר מורי' היעקרי' שם ש"ס קם ליה בדרבה מיניה ועניית אמן בדרבע כהנים אינה הפסקה לפי שהפסקה באמן וכיוצא בה שהדירו מחנה היא בטיהיה עונה אמן או קדוש וכו' כיוצא בזה בלתי היותו מתפלל שם ש"ס וכבר העתיק זה הענין האמתי ד' יצחק ז"ל חסד ר' האי' ז"ל וקיים אותו בהל' דעלהנא דרבנן כד עייל אישים לבי כניפתא ואשכח צבורא דמגלו בלחשך ומתכבב עד דמסיימי וכדפתח שליחא דנכורא ומתחיל ה' סמתי מתחא אומר כהני' שליחא דנכורא מלתא מלתא ועני קדושתא כהדי לנכורא וספיר דמי למתכבב הפי דלית בה הפסקה והא דאמר דרבנן אם יכול להמחיל ולנמור היכל דאמחיל מקמי ש"ס אבל כדאמחיל כהדי ש"ס ספיר דמי • ובמו שיטעה קדושה בברכה שלישית ואין זו הפסקה כמ"ס זה הנאון ז"ל כך יענה אמן בברכת כהנים בין הדאדה יקיים שלום ואין זו הפסקה שהקט'א' והגנון בזה הסגנון המתקין שהיה גדול התיקון באלו האומי' שיתפללו כל העם שם ש"ס מלה בלתי מתחלת התפלה ועד סופה ואחמסם ז"ל אסור לתפלל בנכור להקדים תפלתו להם ואף על פי שאינו בזה הכוונה יש בו חיווק לזה המנהג עכ"ל • **פ"ב** מה' תפלה • דברי רבינו המחבר ב'טו' כל' מרכיב ז"ל מועתק • נוסח הברכה האחת שכתב